

Comunitat Cristiana

Fent camí

Al darrer número de RONSANA vam fer una extensa reflexió sobre la vida de l'Església a nivell de diòcesi i de parròquia; reflexió i programació que ara ens permeten de ser més breus: estem fent el camí que ens hem proposat de seguir!!

El nostre Consell Parroquial

El Consell Parroquial va quedar constituït pels representants dels següents grups i comissions: Francina Massaqué i Montserrat Canet com a representants de l'equip de catequesi, Maria Padró i Margarida Mateu del grup de Litúrgia d'infants, Maria Flaqué d'un dels grups de joves, Lluís Maspons i Joan Dantí com a representants de la Comissió d'obres, Maria-Teresa Barbany dels qui s'encarreguen de la Litúrgia, Joan Montes d'un altre grup de joves, Josep Margenat com a representant de la Comissió d'economia, i Montserrat Pallarès com a responsable de l'atenció als malalts i ancians. Com podeu veure falta la representació de la Junta del Casal la qual intentarem de tornar a constituir a primers de l'any vinent: concretament hi haurà la primera reunió de tots els qui hi estan interessats, el dimecres dia 9 de gener de 1980.

Grups de Joves Cristians entre nosaltres

El grup de joves, compresos entre els catorze i els disset anys, que s'han interessat per una intensificació de la vida cristiana a través de l'ajut i les activitats de grups de cristians federats amb altres grups de la comarca o bé que s'han interessat per rebre el Sagrament de la Confirmació després de tot aquest curs de preparació en grups, arriba a la cinquantena: el treball és seriós i l'assistència assídua. És com a comunitat i cadascú en particular que ens hem de sentir responsables de no defraudar-los.

«Esplai» de tots per a tothom

Sorgirà un «Grup d'Esplai» de tot el poble? Hi ha joves de diferents procedències que hi estan entossudits: tindran la comprensió i l'escalf de les diferents institucions del nostre poble? No podem fer altre que desitjar-ho.

Economia diocesana

Al darrer consell Parroquial del dia 11 de desembre es va parlar de l'economia diocesana i es va anunciar la campanya prevista per l'any 1980 per l'autofinançament de l'Església a Barcelona; deixem constància de la qüestió amb el propòsit de parlar-ne oportunament.

Assemblea diocesana

Hi ha constituït un grup de treball a la nostra parròquia amb vistes a la participació a l'Assemblea Diocesana; esperem que en sorgiran d'altres; fóra especialment interessant que en sortissin entre el jovent. Som nosaltres, els dels pobles els responsables que l'ambient rural sigui ben representat a l'Assemblea.

Exèquies adequades

No hem arribat a cap conclusió sobre la manera de fer les exèquies a la nostra parròquia talment que ens adaptem al nivell de fe de la família i a les circumstàncies de cada cas. La veritat és que tot i que la complexitat a vegades és notable, almenys no és habitual: Un detall important que facilitaria el «diàleg presacramental» i, per tant, trobar solucions adequades a cada cas seria que fossin els familiars més pròxims del difunt o més representatius de la família, els qui anessin a parlar amb el mossèn.

Reflexió pastoral Els qui no hi són

Després de la reflexió que al darrer consell parroquial vam fer sobre l'activitat pastoral d'aquests darrers anys, em sembla que podem observar en la nostra feligresia: Els qui habitualment viuen lluny de la parròquia; a aquests els diem que els esperem a les nostres celebracions i a compartir la vida de la nostra Comunitat Cristiana de Santa Eulàlia, no pas amb cap pretensió de comparar-nos amb ningú sinó amb la senzillesa de dir: la nostra comunitat som nosaltres amb les nostres gràcies i les nostres limitacions, voldríem que tothom s'hi trobés bé i, sobretot, que els uns als altres ens ajudéssim sincerament a ser més cristians, i això, evidentment, a vegades causa sofriment, però és un sofriment que ens fa créixer a tots plegats.

Els qui hi treballen

Podem observar encara un altre grup: els qui senten la responsabilitat de la comunitat cristiana i ho mostren amb la seva sollicitud i solidaritat en tota mena d'accions; aquests cal que ens diguem els uns als altres: vetllem d'estar ben oberts que ningú no se senti exclòs, vetllem de donar un exemple ben transparent de la nostra convicció que només es pot ser plenament Comunitat Cristiana acceptant el desafiament de fer-la, que és tant com dir acceptant totes les incomoditats de sortir del nostre petit castell i de totes les nostres personals tendències i comoditats: El Senyor va fer molt per adaptar-se i pertànyer a la nostra comunitat humana.

Els qui, a més, hi sofreixen

Podem observar, encara, els qui sense una plena sintonia amb les activitats de la parròquia, hi són, i potser fins i tot hi pateixen, però hi són; i no se'n van i col·laboren en tot el que poden sense actuar en contra de la seva consciència però potser forçant la seva voluntat: a vosaltres us dic: no us descoratgeu perquè l'Esperit de Jesús és amb vosaltres, Ell us inspira i us dóna força, no penseu mai que el vostre esforç i potser el vostre sofriment és inútil perquè l'Església de Jesucrist no es construeix sense sofriment, la vostra fidelitat a la vostra comunitat pot ser una banalitat als ulls humans, però als ulls de Déu acompliu l'encàrrec de sant Pere: «vosaltres com pedres vivents presteu-vos a l'edificació d'una casa espiritual», aquesta casa espiritual és l'Església de Jesucrist per la qual ell ha donat la vida.